

farem que el cor incessantment vigili
perquè ell no tasti el fel de l'odi
ni li
afeixuguin el front i la palpebra
núvols hostils i boires de tenebra
com els que he conegut en mon exili.

Domènec Ferramon

ENGLANTINA

REDREÇ

LEMA: *Represa i tasca*

(Fragment)

És de tan lluny que et sento, Catalunya,
i com més lluny, més crue'ment et sento.
De mars enllà ve la remor confusa,
d'una pàtria sofrent, agemolida,
que vol, i no sap prou com tornaria
el seu voler en tasques acomplides.
Apagats tornaveus de l'hora atziaga,
d'ultratge, frustració, dol i vergonya,
sense joia, clariana ni promesa,
ombriu infern de flames apagades,
bruta ressaca de mortals naufragis,
llòbreg abís de penes insondables.

¿Com essent catalans s'ajupirien
a viure així? La gran tristesa
de consumir-se en g'acial penombra,
l'aire enrarit, la llum entenebrida,
titelles fantasmals d'un món sense ànima,
passius comparses d'una farsa tràgica?

Viure sense ambicions esperançades,
a la mateixa mort talment s'assembla.
Essent així no fóra Catalunya,
ni foren catalans els que caiguessin
a l'oprobri infamant de resignar-s'hi.

No fa med'ocritat provinciana
a una nació que té un llegat de segles,
dels temps remots tradicionals cultures,
un pensament que el del futur anuncia
i un sentir amarat de saba humana.

És prou el testimoni de la història,
d'allò que fou i que significava,
per inflamar de nou la fe perduda.
No el fred recompte de grandeses mortes,
d'estrènues gestes i de nobles tasques
dites amb fàtua vanitat eixorca.
Recordem les proeses catalanes
com exigent estímul i fermaça
de que un cop abrivat el vell coratge,
i sabent el que fou la nostra terra,
fem entre tots que ho torni a ser per sempre.
És l'hora del redreç, oh Catalunya,
que sent com et fan ser, no ets tu mateixa;
i mai podran tornar en vil esclava
la que amb tots els honors ha estat senyora.

.....
Tot ho podem donar, menys el llinatge
que ens ha fet catalans un cop per sempre!
fins aquell que volgués renunciar-hi,
els que essent bords de mena en reneguessin,
a desgrat seu, essent-ne seguirien;
són vincles naturals, no pot trencar-los
l'acovardida deserció d'un trànsfuga.
De temps enllà que fou, i és, Catalunya,
generacions reblades en cadena
que amb els antecessors per sempre ens lliguen.
Deure sagrat envers els que abans foren

és mantenir l'herència que ens deixaren.
¿I serà, la gent d'ara, tan coquina
que no vulgui passar la torxa encesa
als qui venint després hauran de prendre-la?
Si per descuit o poca fe fallissin,
què en dirien els nets de tan mals avis?

O gull d'èsser un català i sentir-se'n,
p'el sang que batega dins les venes,
pel fang de forta gleva amb què ens pastaven,
per l'obra sàvia i persistent dels segles,
per l'aspra terra i l'endolcit paisatge,
pel llaç irrevocable de la llengua,
pel sentiment que a tots ens agermana,
per la fe i l'esperança compartides,
per l'encuny de la pàtria perdurable,
per l'unànim voler de tot un poble,
fórem, som i serem gent catalana.

Carles Pi i Sunyer

VIOLA

ESPARCES A LA PURISSIMA

LEMA: *A l'estil dels gais trobadors*

Jo em meravell no sigui seda l'aire
i un caramell dolcíssim el desig
avui que s'endevina un lleu trepig
de cel que va escandint un cant dansaire.
Jo em merave'l que pugui haver-hi amor
vessant lluny del pitxell de la Princeca
que amb ulls d'immaculada gentilesa
demana un lai als ulls del trobador...
Amador fui de tot el desamor:
em vaig deixar temptar amb la fruita d'Eva.
I ara el neguit mai els grillons no em lleva
perquè he pagat el fang amb dobles d'or.
Amador fui de tot el que es desflora:
la begònia del bes sols té perfum
i el nard de l'abraçada sembla llum
només quan el desig malsà ens acora.
Oh folla amor, a qui paguí penyora
amb els fruits primicers del meu jardí!
torna'm aquells tributs puix que trobí
una Reina d'Amor no moridora.
Oh folla amor!: fugint de ta foscior,
m'adreço pel camí que m'enlluerna
vers la senyora de blancúria eterna,
per qui he reprès el cant del ver Amor.
Lliri entre cards, paga i senyal del cor,
Rosa de Jericó sempre Poncella,
oh Mare del Nadal que sou Donzella
com Cristall impol·lut per la Claror!
Lliri entre cards: Semença desitjada,
Lotus intacte, Girasol sagrat,
Perpetuïna de l'eternitat,
flor dels cimals que no coneix petjada!...
Plena de seny, oh Mare Immaculada!,
entre les dones Dona! Brot de cel
que el Jardiner regava amb xuclamel
perquè fos, entre flors, la Flor gemada.
Plena de seny! El cor se'm va encenent
i sedejo d'Amor amb boca encesa.
Sadolleu-me amb la santa embriaguesa
de reflectir-me en vostre espill d'argent!

Jo em meravell que no estigui dient
—com cascavell dringant— en tot moment:
"Sia vostra gran puresa
alabada eternament...!"

Joaquim Boixés i Sabater